

Madvig: Jeg omhandlede i Forbigaaende den Analogi, som den ærede Indenrigsminister har antyndet. Hvis Formanden vil kalde mig til Orden derfor, skal jeg hermed slutte.

Formanden: Efter den af den ærede Landstingsmand givne Forklaring finder jeg dog ikke Anledning til at kalde til Orden.

Madvig: Der er altsaa sigtet til, hvad et Mindretal skal have gjort i en anden Forsamling, og den ærede Minister antydede, at hvad dette Mindretal havde gjort der, det var at undlade at stemme, for derved at gjøre Forsamlingen incompetent. Jeg kan nu egentlig ikke sige, hvilken Forsamling det er, der er sigtet til, men hvilken det nu end er, hvor Saadant maa have fundet Sted, saa var jo Tilfældet der et saadant, at et Mindretal satte en Forsamling ud af Stand til at virke, forhandle og tage Beslutning overeensstemmende med dens Reglement; men hvad er Tilfældet her? Det er, at et Mindretal vil benytte sig af en lovlig, forudsat Ret til at hindre en særegen Behandlingsmaade, som dette Mindretal ikke troer, at der er tilstrækkelig Grund til at bruge. Det er saa forskjellige Ting, at det undrer mig, at man har kunnet vilse sammenstille dem paa samme Tid, som man appellerer til det her forudsatte Mindretal. Jeg vil indrømme, at der kunde være stærk Grund til at angribe Mindretallet her, dersom der forelaae to Ting: at Sagen var eller kunde erkjendes at være tilstrækkelig drøftet, og at den var særdeles paatrængende. Hvad nu Drøftelsen angaaer, skal jeg ikke forbyde mig i denne Ting, fordi man derved let kommer ind paa Realiteten, hvad vi jo ikke i dette Dieblit maae; men jeg vil dog sige, naar den ærede Minister forat begrunde, at Sagen var tilstrækkelig oplyst, og at Medlemmerne have kunnet faae de tilstrækkelige Oplysninger, har henviist til Actstykker,

da have, saavidt jeg veed, disse Actstykker været tilgængelige for Landstinget i en kun yderst kort Tid og tilmed i en Tid, hvor Landstingets Opmærksomhed i høi Grad har været optaget af andre Gjenstande. Naar jeg dernæst vender mig til det Spørgsmaal, om denne Sag er af saa paatrængende Vigtighed, at den maa afgjøres, saa har jeg hørt anført — og det er det eneste Væsentlige, der, saavidt jeg har hørt, er blevet anført for Nødvendigheden heraf — at dette Lovforslags Vedtagelse vilde gjøre et godt Indtryk paa Kjøbstæderne, vilde indgive dem Haab og Trøst, og at dette var vigtigt lige for Valgene. Dette Sidste vilde jeg nu ikke have anført, thi jeg ønsker netop ikke ved Vedtagelsen af et Lovforslag at influere paa Valgene; jeg vilde tværtimod sige, at man ikke burde søge ad denne Vej at erholde Indflydelse paa Valgene, men burde have Mod til ikke at see hen til den Stemning, der mulig maatte komme tilstede som Følge heraf. Men naar jeg seer bort herfra, foreligger der, at der kun er Tale om en Forandring i den Bestatningsmaade, der hidtil har fundet Sted, for et Aar, idet man nemlig om et Aar kan komme til en fuldstændigere Ordning af Næringskatten, og i ethvert Tilfælde til at vedtage, hvad der her er foreslaaet. Dernæst er der af en ærede Taler, just hitted, at der allerede ved den sidste Skatteligning er taget saadanne Hensyn, hvorved Næringskattens Bestaaen for en stor Deel havde tabt sin Betydning, og dette maatte altsaa end mere tale for, at Sagen ikke er saa paatrængende, at man ikke nok kunde vente et Aar, indtil man ordnede denne Sag i sit hele Forhold. — Jeg har blot omtalt dette, fordi jeg synes, at man, idet man har appelleret til Mindretallets Edelmødighed, noget nær har villet udøve en moralsk Tvang paa det ved at sige, at Regtelsen af en saadan særlig Edelmødighed vilde være noget mere end Mangel paa Edelmødighed.